

βραχνάδα λαϊμών,
ταιφούτ πατιρντί
και κοφια βροντή.

Πανικός από παντού,
λάθος και γιαγινί δάντου,
μόνοι τουφκαίζονται,
και καθώς ο Μανωλιός
ίβαξαν τὰ ρουχ' άλλοιώς
γιά να μη γνωρίζονται.

Κι' εἶω να λέγουν άκουσα τοὺς Μόλτικε τοὺς μεγάλους
πῶς ἔνα τέτοιο Στράτευμα, ποὺ οἱ πολέμοις ἄλλου
πρώτη φιογούρα θέκανε και ὕνατό σουξέ,
ἀκόμη δὲν κατίκτησε μὴδὲ τὸν Μανεξέ.

Κι' ἐγὼ μαζὶ των ἔλεγα: περίεργοι πῶς γίνεται
τοιοῦτοι πειθαρχῶν Στρατός, διαπλασθεῖς πρὸς νίκην,
αἰς τὸν παρόντα πόλεμον παθητικῶς ν' ἀμόνεται
κι' ἀκόμη δὲν ἰθάδισε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

Κι' ἄλο μοῦδινε σπρωξαῖς
κάθε πολεμάρχου φίνος,
κι' ἔγινε κι' ὁ Μανεξέ
γαῖδουράγλαβο κι' ἔκλεινος.

Κι' ὁ Λαβίθης ὁ Ναυτικὸς Πλαγε 'στὸν Θεοδώρ
πῶς τὸν ἔπιασε μπουρ!
κάθε κάστρο νὰ γκαρμίσθ
και ντουσιῶ νὰ βομβαρδίσθ.

Κι' ὁ Παππούς ὁ θαυμαστός
τὸν ἔπηρε 'στὸ μαζέ,
κι' ἔπατοσε γελαστός
τὸ ποδέρι τοῦ Σκουξέ.

Κι' ἀπὲξ' ὁ Ράλλης μ' ἔνα γκαρῶ, Σταυρατός κι' ἔκλεινος,
ἔφθασε 'στὴν πρωτεύουσα, κι' ἔγινε τότε θρήνος,
κι' ἀπαλλαγέντες πρὸς αὐτὸν προσέτρεξαν ὀπλίται
κι' ἐγὼ φρενήρης ἔσκουξα: μουντζωτα και βλασθήματα,
κι' ἄλλόν' ἀνθρὸν ντὲ λά πατρί κι' Ἑλλήνων παῖδες ἴτε
κι' ἄς ὑπερπαλαγγίσωμαν ἑμπῶρον Κατασθήματα.

Τὸ τόσο κλέος τὸ καλρὸ
δὲν χάνεται μὲ τὴν Τουρκιά,
κι' ἄς γίνθ τώρα ρεμπελῶ
γιά ν' ἀμακόσωμα βρακιᾶ.

Κι' ἀπαλλαγέντων ὀπλιτῶν τὰ μάτια καταλέμωρον
κι' οἱ Τούρκοι κοντοζύγωναν μέσα 'στὸ Βῆλο νῆμωρον,
και 'στὰς Ἀθήνας ἔλεγαν πολιτὰ σκωπτικῶι:
εἰς 'μπούνο, ἄλλ' ὕστερα να 'ζου πῶς θῆβουον ἀπ' ἐκεί. »
Κι' ἐγὼ τοὺς Τούρκους ἔσκωπτα, μὲ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
κι' ἔμπηκανε κι' ἔβγῆκανε κι' ἔπῆσαν και παράδες.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔχθειν σοὺ λέγω μ' ἐχεμύθειαν,
τοιαῦτα μεμαρτύρησε και πᾶς ἐπαρκῶς,
καίνοιος ἔγει, Περικλή, πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν
και πῶς συνέθθ πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικός,
κι' ἔτσι να γίνθ πιστευτὸν
εἰς τοὺς δυσπίστους και σ' ἐμᾶς
πῶς ἐγρεῖσθη δι' αὐτὸν

μῆ και μόνον ἰθδομάς,
και παύθ δυσαναγκατῶν
καθίνας σύγχρονος Θωμάς.

Κι' οἱ Τούρκοι 'κοντοζύγωναν να 'μπούν και 'στὴ Λαμία
γιά νὰ γνωρίσουν φαίνεται τὸν Γκιῶνθ τὸν Ταμία,
κι' ὕστερα ξέριε τὰ λοιπὰ
και νῦν εἰρήνη πᾶσι,
και οὐρε φόνταξε παππᾶ
νᾶλθθ νὰ οἱ ἀβαδίσθ.

Και τώρα ποὺ σ' ἔξίθεσα τὰ πάντα, Περικλίτο,
τὴν ζῶλινη τὴν ράχη μου πρὸς ραδιομῶσις ἑθίτω.

Θεοδώρῆς ὁ Ντεληγιάννης κι' ὁ Ξυλάνιος μπεχλιδάνιος.

Ντελ. — Φέρτε ποδήλατο, φέρτε νὰ φύγω,
παντιέρας γύρω μου μαύρας ξανοίγω,
βαρὺν καμπάνιας λυπητῆρᾶ
και κολοκῶμα 'στὰ πατερά.

Φέρτε νὰ φύγω τώρα κι' ἄλλοῦ,
φέρτε νὰ πάω 'στὴν Καρχαλοῦ,
μέσα 'στὴν Τρίπολι κακό και λύσσα,
τὰ φῶτα σῶσανε, σκοτάδι πίσσα.

Τέγχα τούγκ καμπάνιας βαροῦν ἀκόμα,
μαυρῆλα γύρω, πᾶσι τὸ κόμμα,
τῆς Κορονάρας μου λάκκο τῆς σκάδου,
εἶω γεννήθηκε κι' εἶω τὴν θάβου.

Μέσα 'στὴν Τρίπολι και τί δὲν εἶπα ;
λόγια τρικουβερτα, λόγια παυλιουκα...
φέρτε ποδήλατο 'στὸν παραπῆπα,
χάνω τὸν Μπόλικο, χάνω τὸν Φιλιππα.

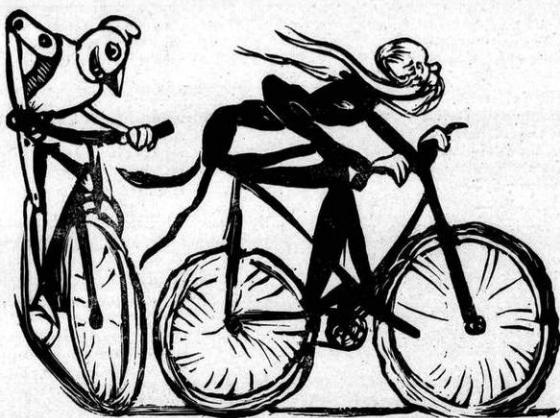
Αὐτὸς ὁ Μπόλικο, πρώτος μου στύλος,
λυσώδης ἔγινε γιά 'μένα σκύλος,
αὐτὸς ὁ Μπόλικο, αὐτὸς τὰ κάνει,
κι' Μπόλικόσυνας κακὸς μὲ πᾶνει.

Καταβασίθησαν, τοὺς εἶπα, τώρα
Στῆλο, Στρατεύματα τροπαιοφόρα,
ὁ Μπάρμπα Θεόδωρος κι' ἡ Κορονάρα,
κι' ἄλοι πατήσαμε 'στὴν ἀγνίαινα.

Καταβασίθησαν, τοὺς εἶπ' ἀκόμη,
πίστις, Συντάγματα, θεσμοι και νόμοι,
πᾶνε 'στὸν δᾶσβολο, πᾶνε 'στὸν δαίμονα,
κι' ἄλοι κατήντησαν γιά σαπιζέλιμονα.

Καταβασίθησαν ἐκ θεμελιῶν
μεγάλα σύμβολα τῶν μεγαλειῶν,
και κάτω 'πίσανε μὲ τόσα ντράβαλα
κεφάλια μπρούτζινα, κιλῆρα σαρᾶβαλα.

Καταβασίθησαν και χορτασμένοι,
ὅπου μὲ 'λέγαν κῆρη και μᾶνα,
τώρα 'στὸν ὕπνο τους βλῆκουον παυμίνοι
μακαρονάδες μὲ παρμῆλινα.

Κι' ἂν τοὺς θεαμοῦς μας ἰδῆτ' ἐκείνους
 νὰ διατρέξουν πολλοὺς κινδύνους,
 κι' ἐγὼ δὲν ζῆσω γιὰ νὰ τοὺς φάλλω
 καὶ νὰ σκούφω γι' αὐτοὺς νὰ βάλλω,
 σεῖς σώσατέ τους, συμπατριῶται,
 γιὰ νὰ μ' ἄρρητε νὰ καλοτρῶτε.

Κατεδαρίσθησαν ναοὶ μεγάλοι
 καὶ πάσης βίβλου σελὸς κι' ἐδάριον,
 μὰ τάχα τίγχι καμπάναι πάλι,
 λὲς καὶ θὰ βγάλουν τὸν Ἐπιτάριον.

Κατεδαρίσθησαν στῦλοι καὶ θόλοι...
 τάχα τοῦχ τὰ σῆμαντρα... σκαμοῦς, διαβόλοι...
 κατεδαρίσθησαν... τάχα καὶ τοῦχκα...
 κατεδαρίσθησαν... φιάσκο 'στὴ στρουγγα...
 —

Κατεδαρίσθησαν... κρῖμα 'στὸν κόπο
 νὰ ταξειδέψω μὲς 'στὸν Γενιάρη...
 κατεδαρίσθησαν... ἴσατε τρῖπο
 νὰ μὴν ἀνάψουν ἓνα φανάρη.

"Ἄχ! ποῦ τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
 ὅπου 'χαλοῦσε κόσμος γιὰ μ' ἔνα,
 κι' ἓνας μου φίλος ἀγαπημένος,
 εἶχ' ἄγουριὸν ἔλκων τὸ γένος,
 εἶχαγε λόγο γιὰ μ' ἐτρανὸ
 ἄπ' τὸ μπακαλῖν τ' ἀντικρινὸ.

Μὰ μὲς 'στὴς τόσαις μας τῆς παπαρδέλαις
 ἄρχισε μπόρα, βροχὴ μεγάλη,
 κι' οἱ θεοὶ ἔαστοῦσαμε βροχῆς ὀμπρέλαις,
 αὐτὸς τῆ μία κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη.

Κατεδαρίσθησαν... Μπόλικε σκύλε...
 κατεδαρίσθησαν... Φίλιππα φιλε...
 σ' ἑδάφη ζῆνα πλανώμαι κι' ἄριλα,
 ζῆνα μού δῆγχαν τὰ τριαντάφυλλα.

Κατεδαρίσθησαν... τὰ βλέπω σκούρα...
 κατεδαρίσθησαν... πᾶω 'στὰ Γιάουρα,
 μὰ μὴ θαρρήτε πᾶς θὰ γυρίσω
 σὰν τὴν γυναῖκα τοῦ Λιδὸ ὄπισω.

Κατεδαρίσθησαν τοῦτα κι' ἐκεῖνα,
 μὰ νὰ ἴ με πᾶναι μαύρη βροχὴ,
 φέρτε ποδήλατο, μὰρς 'στὴν Ἀθήνα,
 γιὰ νὰ μού κάνουν ὑποδοχή.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γεώργης Παρασκευάουλος ὁ περιηγητῆς,
 συντάκτης δὲ τοῦ α' Ἀστεῖος γραφίδος δυνατῆς,
 τὰ μάλιστα πολυτελεῖς ἐξέδωσε καὶ πάλιν
 βιβλίον πολυσῆμαντον καὶ λίαν γλαφυρὸν,
 τοῦτίστι τὴν Ἑλλάδα του τὴν ἐξω, τὴν μεγάλην,
 σπουδαίαν περιήγησιν τῶν ἐξωθεν χωρῶν.

Καθηγητοῦ διδάκτοντος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
 τοῦ Γιάνην τοῦ Μεσολαρᾶ διδακτικὸν προσιμῶν,
 εἰς λόγος εἰσιτήριος εἰς τὴν Θεολογίαν
 φέρων εἰς ἔλους καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ὑγείαν.

α' Ἀστῆρια νῆα συλλογὴ τοῦ Πέτρου Ζητουμάτη
 μὲ φαντασίαν καὶ φωτιὰ ναικικὴ γεμάτη,
 ὅπου μὲ πολυτέλεια καὶ μ' ὀμορφᾶ περίσσια
 εἶγχε 'στὰ Παρίσια.

Ὁ Βουλευτῆς Μελισσηνὸς διὰ τὴν ἐκλοπὴν
 ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν πατρικὴν του γῆν,
 ποῦ πατριῶται τὸν τιμοῦν κατενοουσιάζουσι
 κι' ἐπιτυχία εὐγούρη καὶ τώρα τὸν προσμένει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφετον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 ὅτων Πινκακῶτων τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.